

Stanislav Wabi Daněk

Stanislav Wabi Daněk je pojem, který jistě něco řekne i člověku, který není zrovna obdivovatelem folk & tramp & country.

Je docela pravděpodobné, že kdo někdy jen poseděl u nějakého ohně, nebo při kytáře, měl velkou šanci slyšet některou z jeho slavných písní. Minimálně nejslavnější z nich, Rosu na kolejích. Následující řádky jsou určeny právě těm, kteří víte kdo je Wabi Daněk, ale nejste pravidelnými posluchači folk & country.

Původně člen trampských kapel Plízáci a Rosa a držitel několika Port, Wabi Daněk, jako jiní jeho kolegové hranice tohoto žánru dávno překročil. Stalo se tak již v osmdesátých letech, kdy si začal všimát "civilních témat" a začal vystupovat jako osamělý muž na pódiu, jako písničkář. Narodil se, jak víme podle názvu jedné jeho písně, v roce 1947, tehdy ještě ve Zlíně. Dětství prožil v prostředí valašské přírody, obklopen skautskými a trampskými písněmi rodičů a jejich přátel z komunisty rozpuštěného skauta. Po vyučení zámečnickem a vojně přesídlil z bytových důvodů do Chodova u Karlových Varů, kde se potkal s kapelou Plízáci. S ní se dostal i na Portu, tehdejší soutěž trampské a folkové písně. Po návratu zpět do Gottwaldova se stal členem skupiny Rosa, pro kterou napsal píseň Rosa na kolejích. S oběma skupinami získal Interpretační portu, tedy cenu za nejlepší hudební výkon. To ale není nic proti tomu, že s Rosou na kolejích nevědomky stvořil poválečnou trampskou hymnu, která byla oceněna v roce 2000 „Trampskou hymnou století“.

Počátkem osmdesátých let trampští autoři začali vystupovat jako trampští písničkáři a Wabi Daněk se stal jedním z nich. Tehdy stále ještě amatérský písničkář dostal třikrát za sebou autorskou portu za písně Rosa na kolejích, Ročník 47, Nevadí.

Od roku 1983 se muzikou živí. V tomto roce natočil svou první dlouhohrající desku Rosa na kolejích. Deska vzbudila mezi jeho příznivci vášně, neboť akustický písničkář se obklopil pro folk tehdy zapovězenými nástroji jako jsou bicí či elektrická kytara. Byla to deska písní, které je proslavily a dodnes zůstala nepřekonaná. V roce 1985 přesídlil do Prahy a natočil druhé album s názvem Vítr. Jeho texty opouštěly ryze přírodní tematiku a pouštěly se do civilních námětů. V průběhu let přibývaly písničky, desky, koncerty a léta. Co se nezměnilo, je jeho příjemný baryton. V devadesátých letech začal Wabi spolupracovat s Milošem Dvořáčkem.

Miloš Dvořáček je univerzální a vynikající kytarista, původem z Hradce Králové, bývalý člen skupiny Kantoři, jedné z prvních, která se u nás pokoušela o lidové písně. Dělá Wabinu společníka na cestách a hlavně na jevišti. Jejich koncerty jsou nabitě skvělými písněmi a humorem, k němuž se oba vzájemně provokují.

Na Wabi Daňka se nechodí podle věku, náboženství, ani politické příslušnosti. Jen podle nálady a chuti poslechnout si něco, co se z rádia zrovna každý den neozývá, ale dá to člověku víc, než celá aktuální top ten. Chcete-li si s Wabim zazpívat jeho největší pecky Rosa na kolejích, Fotky, Ročník 47, Tonka, Píseň, co mě učil listopad, Nevadí, zahejkat si v Hejkalovi, namočit si bránci při jeho verzi Quantananéry "Franta má péra", chcete-li utéct před všudypřítomnoureality šou, jejich koncert Vám nabídne příjemný azyl.

